

наха да летятъ часоветъ. Андрей, моля те, съжди по примири-
теленъ... Не бързай, моля те, Андрей, не бързай... /трескаво
Азъ много те обичамъ Андрей... и ти ме обичашъ, нали?...
Не бързай... ти имашъ време... Нали нѣма да бързашъ?

АНДРЕЙ. Какво става съ тебе? Отъ какво се плаши-
шь? Разбира се, че имамъ време.

ЛИЛИЯ. Той ще дойде сега и... ще почнете... И за
него е много мъчно, Андрей... Повървай, той е много добъръ
... Но всички ние тукъ сме заплетени, всички ние сме...
Почакай, не бързай...

МИРА. Тебе не ти е добре, Лилия, по хубаво да из-
леземъ. /хваща я за раката и я подтиря/

ЛИЛИЯ. Не, нищо не ми е... Сега, Мира, нека отидемъ
да посвиримъ... Ти ще изпълнишъ онази легенда, какъ се ка-
зваше? - ахъ, да, "Предпролѣтъ". За жената въ севѣрнитѣ стр-
рани, която тѣй жадно чакала пролѣтъта и когато лѣхналъ
първия пролѣтенъ вѣтъръ, една лавина я затрупала въ хи-
жата ѝ... /изливатъ бавно съ несигурни стѣпки. Андрей
стои една минута самъ, умисленъ. Послѣ махва енергично съ
ръка. Вдизае Борисъ Поповъ./

ПОПОВЪ. /развълнуванъ/ Самъ ли си?

АНДРЕЙ. Да, туку що излезоха Лили и учителката ѝ
по пиано.

ПОПОВЪ. Така е по добре... Искахъ да поговоря съ
тебе на саме.

АНДРЕЙ. /овладанъ/ Не е излишно.

ПОПОВЪ. И мисля, че колкото по скоро, толкова по-до-
бре. Трѣбва да се разясни хоризонта, до като не е настѣпил
ла буря.

АНДРЕЙ. Ти, все още, си запазилъ морската ситерми-
нология. Само, че не е ли необходимо, да настѣпи бурята и